

Hồi 15

Cửu Sát Ngân Bài

Người mặt tím lạnh lòng:
- Cửu Sát Ngân Bài Cốc Thuần !

Quý Ca giật mình, nhìn sững đối phương vẻ hoài nghi hiện ra nơi ánh mắt. Một lúc sau y hỏi:

- Cốc Thuần? Người là Cốc Thuần nơi Thái Âm Sơn !

Cốc Thuần cười mỉm:

- Chẳng lẽ còn có đến hai Cốc Thuần sao ?

Quý Ca vẫn nghi hoặc:

- Tại Thái Âm Sơn vùng Lưỡng hồ, bằng hữu lập nghiệp xưng bá xưng hùng, một mình một cõi, sao lại bỏ giang san của mình mà gia nhập Quỷ Điện Bang?

Cốc Thuần so vai:

- Chỉ vì Diêm đại ca mời ta đến hợp tác, cũng như lâu chủ người thỉnh Huyết thủ Thân Xương Ngọc, có lạ gì điều đó mà người lại hỏi ?

Một ý niệm thoáng hiện lên trong tâm tư, Quý Ca dịu ngay sắc mặt, thốt:

- Cốc Thuần! Sự việc hôm nay xảy ra là do lầm lỗi, mà lỗi thì không phải nơi ta, hẳn là người đứng trên gò cao kia có thấy rõ hết rồi.

- Rồi sao ?

Quý Ca giữ bình tĩnh:

- Cái ý của ta, là oan gia nên mở không nên buộc, ngày trước chúng ta không thù, thì đừng oán cho ngày sau. Sự việc có thể dàn xếp, thì nên dàn xếp, tránh can qua giữa song phương. Các người chặn đường vô cớ, nặng lời thách thức, còn ta lỡ tay gây thương tích cho một người, song phương đều có lỗi, có thể châm chước cho nhau. Ta không quan tâm đến sự vô lễ của các người, các người cũng không nên tra cứu đến việc đánh người mang thương tích. Ta đề nghị nên hòa giải với nhau, xem như chẳng có việc gì xảy ra.

Cốc Thuần cười hắc hắc:

- Hoà ? Người nghĩ dễ dàng như vậy sao ? Vị hương chủ kia, chết oan ức như vậy, mà bỏ qua được à ? Mạng người đâu có rẻ như vậy đâu chứ ?

Quý Ca cố nhẫn nại:

- Ta đã nói rõ sự tình lầm lỡ nào phải nơi ta đâu cơ chứ ! Ta nào có cố tình gây chuyện đâu ? Người đừng quên sự việc là do bọn các người đó nhé !

Cốc Thuần vụt cao giọng:

- Ai động thủ trước cũng không quan hệ, bởi hắn đã chết rồi. Và chính cái chết đó mới là vấn đề. Sanh mạng của một vị hương vị trong bốn bang chỉ có giá trị bằng một câu nói hồ đồ của người à ? Dù cho bất cứ ai trong Hắc Lâu cũng không có giá trị bằng vị hương chủ của ta. Tuy nhiên, việc đã lỡ rồi ta đành lấy biện pháp sát nhân thường mạng mà thôi !

Quý Ca trầm giọng:

- Ý tứ của người là như thế đó ư ?

Cốc Thuần gật đầu:

- Không sai !

Quý Ca bắt đầu mất trầm tĩnh:

- Cốc Thuần! Người nhất định khai mào cuộc chiến giữa Hắc Lâu và Quỷ Diện Bang ?

Cốc Thuần bật cười sang sảng:

- Ta không nghĩ đến việc xa xôi, chỉ biết là một hương chủ của ta chết oan, ta phải báo thù! Hiện tại là như vậy, sau này cũng vậy chẳng có chuyển biến gì khác, còn những chuyện gì xảy ra sau này, hãy để tính sau, nên nhớ rằng Quỷ Diện Bang luôn luôn có cách để đối phó !

Quý Ca hử một tiếng:

- Thế là người muốn ...

Cốc Thuần chặn lời:

- Giết người, giết luôn cả gã đánh xe của người, báo thù cho thuộc hạ của ta ! Ta dám chắc Hắc Lâu chẳng bao giờ biết tại sao, do ai mà các người bị giết, mà dù có biết cũng vô hại.

Quý Ca thoáng biến sắc:

- Người thật là một kẻ hung ác !

Ngồi trong xe, Lệ Tuyệt Linh gọi Trát Thái:

- Thật là nhiệt náo ghê, có người muốn thanh toán cái mạng của lão tiểu đầu nhi người kìa !

Trát Thái nghiêng rằng:

- Người đừng có vui mừng trên tai họa của người ta. Dù bọn ta có bại trước khi ngã xuống ta cũng kết liễu tánh mạng người trước.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Đúng quá, trên đời này không có ai tàn độc bằng bọn người Hắc Lâu các người! Lời truyền quả thật chẳng có sai ngoa.

Trát Thái đảo mắt nhìn quanh, ngưng thần giới bị, đồng thời thốt:

- Dù cho bọn ta có khổ, chính người phải khổ trước, người khoan hãy đặc ý vội !

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Các người khổ là cái chắc, bọn Quỷ Diện Bang người đông thế mạnh, các người thì vốn vẹn có hai, sự chênh lệch thấy rõ. Nếu có ác đấu, cái bại hẳn về phần các người rồi !

Dừng lại một chút, chàng tiếp:

- Dù sao, chúng ta cũng chung chỗ với nhau, tuy ta là kẻ tù, song đối với các người vẫn còn ít nhiều giao tình trong mấy hôm qua, ta sẵn sàng chỉ điểm cho người phương pháp cứu nguy!

Trát Thái nghi hoặc:

- Người đừng có hòng giở trò quỷ quái, ta không tin người đâu.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta không nói sai đâu

Trát Thái suy nghĩ một lúc:

- Người nói thử ta nghe!

Lệ Tuyết Linh liếm vành môi, thấp giọng:

- Người cũng biết bản tánh của ta rất cao ngạo, người mở trói cho ta, ta sẽ trợ giúp người một tay, ít nhất ta cũng giúp các người thoát khỏi bọn Quỷ Diện Bang, nếu không hoàn toàn thủ thắng!

Trát Thái buộc miệng hỏi:

- Sau đó người đi đâu ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Giúp các người thoát nạn là đủ biểu hiện cái giao tình của ta vừa mới nói, chết hay sống mặc ta, người không cần phải quan tâm đến!

Trát Thái xì một tiếng:

- Người nuôi cái mộng to quá, thà ta chịu chết với bọn Quỷ Diện Bang chớ không khi nào đi phóng thích người để nhờ người tiếp trợ ! Người ăn nói hồ đồ quá ai tin được

người! Mở trời cho người rồi, người không tiếp trợ lại bỏ trốn đi, ta làm sao chứ ? Vả lại ai bảo đảm là người không hòa theo bọn Quỷ Diện Bang quật ngược lại bọn ta ?

Lệ Tuyệt Linh lộ vẻ không vui:

- Họ Lệ này nào phải kẻ không giữ lời, người đừng có lấy lòng tiểu nhân mà đo lòng quân tử.

Trát Thái lại hừ một tiếng:

- Người hãy bỏ đi cái ý niệm đó đi, trừ ra cuộc hoà giải này thành tựu thì thôi, còn có ác chiến thì ta giết người trước, sau đó sẽ đối phó địch sau !

Lệ Tuyệt Linh đáp:

- Người nên suy nghĩ lại đi.

Trát Thái nghiêng rằng:

- Không có suy nghĩ gì hết. Đừng mong thuyết phục được ta, bọn ta chết rồi thì người cũng chết, nếu còn sống thì ta sẽ giải người về Hắc Lô lãnh án!

Lệ Tuyệt Linh tắc lưỡi:

- Người nhất định muốn đồng quy ư tận ?

Trát Thái cười gằn:

- Nếu như tình thế bắt buộc.

Lệ Tuyệt Linh thở dài:

- Người sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận lớn!

Trát Thái nạt:

- Câm đi, ta không muốn nghe người nói gì nữa cả !

Bên ngoài, tình hình căng thẳng lắm rồi, song phương như tên đã lắp vào cung, giây kéo thẳng, chỉ còn buông tay nữa là xong?

Quý Ca lộ vẻ vừa quyết liệt, vừa tàn khốc, nhưng cố gắng dàn giải một lần nữa:

- Họ Cốc kia, ta hiểu bọn người muốn gì. Ta hiện đang có việc cần kíp nơi mình, cần phải về phục lệnh gấp. Ta xin đáp ứng người là sẽ chẳng báo cáo việc này lên với lâu chủ, còn người nếu muốn báo thù cho đồng bọn thì cứ hẹn ước với ta, vào thời gian nào đó ở đâu cũng được, ta sẽ đến gặp người !

Cốc Thuần bật cười quái dị:

- Người tưởng bọn ta là lũ người mới vừa xuất đạo hay sao mà lại giở cái giọng điệu hoãn binh đó ra nữa. Ước định thời gian cùng địa điểm, để cho người đi bố trí mai phục thuộc hạ đánh úp ta à, thật là ấu trĩ. Chắc người nghĩ ai cũng ngu cả hay sao ?

Y nhìn lên không, lộ vẻ đắc ý, tiếp:

- Hiện tại ta đã nắm tất cả phương tiện, sao ta lại bỏ đi, để chờ một dịp khác mà ta tin chắc là sẽ bất lợi cho ta ? Huống chi, việc báo thù gặp đâu là làm đó, có ai chờ đợi chi cho lâu, ta không có ngu mà mạo hiểm như vậy!

Quý Ca nổi giận, quát:

- Người muốn động thủ ?

Cốc Thuần bật cười ha hả:

- Chứ còn sao nữa, người đáng cho ta đùa sao ?

Quý Ca nghiêng răng:

- Được rồi, người cứ vạch đường đi, ta sẵn sàng hầu tiếp.

Cốc Thuần bĩu môi:

- Cần gì phải bày đặt này kia chi cho mệt, cứ đánh đến chết thì thôi, không người thì chúng ta phải ngã xuống nơi đây.

Quý Ca nổi giận:

- Các người thật là hèn hạ, không tuân theo quy củ giang hồ.

Cốc Thuần mỉa:

- Có bao giờ bọn Hắc Lâu các người tôn trọng qui củ giang hồ đâu ? Quý Diện Bang bắt buộc phải áp dụng đấu pháp với các người mà thôi !

Quý Ca ưỡn ngực:

- Thế thì các người còn chờ đợi gì mà chưa khai cuộc ?

Nói thì nói vậy, chính y xuất thủ trước, thanh Kim nhẫn kiếm vung lên, xẹt tới Cốc Thuần liền. Chừng như Cốc Thuần có phòng bị trước, nên không hoang mang, đứng nguyên một chỗ, bật cười cuồng dại, trong lúc cười, y rút chiếc ngân bài từ phía sau lưng cầm nơi tay. Ngân bài hình vuông, dày độ tấc, dài hai thước, rộng hơn thước, bốn cạnh bài chơm chớm những mũi nhọn dài độ hai tấc, mặt ngân bài có khắc hình chín chiếc đầu lâu, bài xương mất thịt. Ngân bài tên là Cửu Sát Ngân Bài, theo tay lão bay ra nghênh đón kim nhẫn kiếm.

Quý Ca tránh chạm, lách kiếm qua một bên, nhắm vào vai tả đối phương đâm qua! Cửu Sát Ngân Bài theo liền. Kiếm đâu, bài đó, bài đập chền sáng ngăn chặn kiếm quang nháng lên như ngàn sao sa. Vung tay liền tiếp, Quý Ca đánh ra đúng một trăm chín mươi chín nhát kiếm. Cốc Thuần ung dung đưa ngân bài đón chặn.

Song phương thoát ra thoát vào đều nhanh, vũ khí rít gió thân hình quỵên gió, bật thành những tiếng vù vù, không gian xoáy lốc. Đúng là một trường long tranh hổ đấu, chẳng ai nhượng ai. Bỗng Cốc Thuần ra lệnh:

- Giang Chấp Pháp lướt trận. Còn bao nhiêu tiến tới phá hủy cỗ xe, giết chết tên đó cho ta.

Giang Chấp Pháp là người cùng đứng trên đỉnh gò với Cốc Thuần, vâng một tiếng, đoạn nhường qua Phạm Oai nạt hỏi:

- Người có nghe Nhị đường gia nói đó chẳng ?

Phạm Oai giật mình, thốt nhanh:

- Tuân mạng !

Chính hấn vọt mình đến cỗ xe trước hơn ai hết, đồng thời cao giọng gọi:

- Tiến vào đi các huynh đệ.

Từ bốn phía bọn Quỷ Diện Bang rạp nhau vâng một tiếng, vang dội cả khu rừng, rồi tất tả vung vũ khí tiến tới nhắm cỗ xe làm đích.

Trên xe, Trát Thái biến sắc, đôi mắt chớp lẹ. Lệ Tuyết Linh lắc đầu, thở dài:

- Thế bất lợi rồi, gươm kề cổ !

Nghiến mạnh hai hàm răng, Trát Thái vận công lực dồn vào bàn tay, hạ nhanh chiếc tiên nhân chưởng xuống đỉnh đầu Lệ Tuyết Linh. Chàng đã dự liệu điều đó rồi nên đã ngầm dồn tụ công lực, gồng toàn thân cứng như đá, gồng mình không phải để hứng tiên nhân chưởng mà là để có sức chịu đựng khi chàng thực hiện mưu đồ đối phó với Trát Thái. Chàng tính toán rất kỹ, cho nên chiếc tiên nhân chưởng trên đầu vừa nhích động lập tức chàng ngã nhào xuống, lăn nhanh. Tiên nhân chưởng giáng xuống chỗ ngồi, gỏ vỡ vụn bắn ra chạm lên mũi xe, kêu bình bịch. Trát Thái nổi giận, chui luôn vào mũi, vung đao đánh loạn, bất kể tả hữu, tiền hậu.

Lệ Tuyết Linh cứ lăn, vừa lăn vừa đạp chân, mũi xe rung chuyển ầm ầm, mảnh bố lợp mối rách tét, gỗ gãy, xe lắc lư, hai con ngựa bên ngoài hoảng sợ cũng nhảy chồm lên hí vang rền.

Đúng lúc đó, Phạm Oai lên xe rồi, vũ khí của hấn là thanh tam hoàn đao, nhắm vào đầu Trát Thái chém xuống. Trát Thái bất buộc phải bỏ Lệ Tuyết Linh xoay qua nghênh đón tam hoàn đao.

Đồng thời gian đó, người ốm cao, vận chiếc áo trắng, chỉ huy hai mươi tên thuộc hạ cũng lên xe theo Phạm Oai, vũ khí của y là ngọn Hồng anh thương, dài tám thước, y cứ nhắm Trát Thái mà phóng vào. Xe dù rộng, cũng không thể là một chiến trường hướng hồ trong xe có đến 4 người.

Tự nhiên Trát Thái phải lúng túng trước bao nhiêu địch thủ. Lão vừa thủ, vừa công vừa mắng lớn:

- Thật là một lũ hèn nhát, cạy động khinh ít, đánh như thế thì còn gì là mặt mũi để chen chân vào giang hồ. Các người không sợ anh hùng đồng đạo cười cho thúi mũi hay sao ?

Phạm Oai bật cười ha hả:

- Có tức uất thì đợi gặp diêm vương rồi dâng sớ cáo tội bọn ta.

Trước đó, bọn chặn đường gồm bốn người, chết một còn ba, trừ Phạm Oai, còn hai, hai người này do phía hậu xe cũng vung vũ khí nhảy lên, một người cầm ngư nhĩ đao, người kia cầm đồng chùy. Họ không vào cuộc, cứ ở sau xe, chực hờ tiếp sức cho đồng bọn bên trong. Họ vào sao được vì trong xe chật quá, họ không thể giúp ích gì được việc gì, trái lại còn gây vướng bận cho bọn Phạm Oai.

Cỗ xe càng phút càng lắc lư mạnh, theo đà xe lắc, Lệ Tuyết Linh lảo lảo qua lảo lảo không ngừng. Chàng sợ hai người phía sau xe đánh lằm, vội kêu lên:

- Hai vị lão huynh ở phía sau. Hãy nhận định cho kỹ giùm, tại hạ không phải người của Hắc Lô đầu nhé!

Một trong hai người đó, có thân vóc mập tròn, hừ một tiếng:

- Người không phải ư ?

Lệ Tuyết Linh đáp gấp:

- Không phải đâu, trái lại tại hạ có thù với chúng nên chúng mới trói tay chân tại hạ như thế này đây! Chẳng những thế, vừa rồi lão già kia toan đánh chết tại hạ tại chỗ đó !

Người mập tròn nhìn qua đồng bọn:

- Người nghĩ sao hả lão Kỷ ?

Lão Kỷ lạnh lùng:

- Phải hay không cũng mặc xác hấn, cứ giết đi là xong chuyện!

Lệ Tuyết Linh nổi giận, cất cao giọng:

- Quỷ Diện Bang dù sao cũng là một tổ chức có thanh danh trên giang hồ, sao các vị không biết phân biệt thị phi, động tâm hiếu sát thế ? Không sợ oan uổng cho người ta sao ?

Người mập trắng:

- Người bất quá chỉ là một tên tử tội, sắp sửa trở thành du hồn, không lo chết lại còn la hét cái gì chứ ? Bọn ta không phân biệt thị phi thì có sao không ? Giết luôn người rồi có sao không ? Giá trị cái gì thứ người cũng cho rằng oan mạng hử ?

Lão Kỷ trầm giọng thốt:

- Hà Cửu, cần gì phải đấu lý với hấn chứ, cho hấn một nhát là xong thôi!

Lệ Tuyệt Linh vụt kêu lên:

- Khoan!

Thanh đao được Hà Cửu cất lên cao rồi nhưng hấn do dự gắt:

- Người muốn gì đây ?

Lệ Tuyệt Linh tiếp:

- Hai vị có muốn phát tài không? Sỡ dĩ Hắc Lâu dụng tâm cố lừa cho tại hạ vào cạm bẫy là vì tại hạ hiện làm chủ một số tài vật đáng giá liên thành.

Hà Cửu chớp mắt:

- Người đừng có mà bịa chuyện !

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Sanh mạng tại hạ ở trong tay hai vị thì sao lại dám vọng ngôn chứ !

Hà Cửu hơi xiêu lòng:

- Quả thật người có tài vật lớn lao ư ?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu đáp gấp:

- Thật vậy mà, nếu tại hạ nói láo, xin cho chết một cách thê thảm.

Lão Kỷ khoát tay:

- Không nên tin hấn, hấn có cái quái gì chứ ! Hấn cố trì hoãn tìm cách thoát thân đó thôi, giết hấn đi.

(thiếu trang...)

-----o o O o o-----